

ἀποφοιτοῖται. «Ἐσφυτοῖσθι ὅταν τὸν εἶδε ξάφνου»
ἔμεινεν ἐκθαμβος, κατεπτοήθη, ἐτρόμαξε.

Σύφωτα (ἐπίρ.) Τὸ ἐσπέρας ἢ τὴν αὐγὴν ὅταν εἰ-
σέτι ὑπάρχῃ ὀλίγον φῶς. «Ἦτον ἀκόμῃ σύφωτα ὅταν
ἐξύπνησα.»

Συχαδλάρης, ὅστις συχαίνεται ἤτοι ἀποστρέφεται
τρόφιμόν τι, λέγεται καὶ **Συχαμερός** ἐπὶ ἀνθρώπων
ἀποτροπαίων καὶ **Συχασία** ἡ ἀπῆδία.

Συχέριο (τὸ), ἡ σύμπραξις, ἡ βοήθεια πολλῶν
χειρῶν εἰς ἐργασίαν τινά.

Συχρογυρίζω. Περιστρέφω συνεχῶς. «Σύντεκεν
καὶ ἂν ὁμιλοῦμε συχνογύριζε τὴν πίτα» (Παροιμ.)

Συχώριο (τὸ), ἡ συγχώρησις ἢ ἡ παράκλησις ἵνα
συγχωρεθῇ τις. «ἔχει πολλὰ συχώρια.» τουτ. τὸν
μακαρίζουν πολλάκις.

Σύψωμα (ἐπίρ.) λέγεται ἐπὶ ἐργάτου, ὅστις πλη-
ρώνεται ἄνευ χορηγίας τροφίμων. «Τὸν ἔχει σύψω-
μα» τουτ. μὲ τὸ ψωμί του, ἢ μὲ τὴν τροφήν ἐξ ἰ-
δίων του.

Σφαή, (ἡ) ἀντὶ σφαγῇ (Σφαγίτις φλέψ. jugulaire)
«Τὸν ἐπλάσε ἀπὸ τὸ σφαή, τουτ. ἀπὸ τὸν λαιμόν.

Σφαλιχτάρι καὶ **Σπαλιχτάρι**, εἶδος θήκης ἐμπε-
ρικλεοῦσης εἰκόνα ἱεράν.

Σώνω ἀντὶ τοῦ φθάνω (arriver, parvenir, ga-
gner,) «Τὸν ἔσωσε» ἀντὶ τὸν ἔφθασε τρέχων. «Δὲν
σώνει νὰ τὸ πιάσῃ» (τὸ εἰς ὑψηλὸν μέρος τιθέν πρᾶγ-
μα). Καὶ παροιμ. «Τοῦ χωριάτου τὸ σχοινὶ μονὸ δὲ
σώνει καὶ διπλὸ τοῦ παρσώνει καὶ τοῦ περισσεύει.»

Σώνει, ἀντὶ τοῦ ἀρκεῖ, φθάνει ἕως ἐδῶ. «Οὐδὲ
σώνει ἢ ἔσωσε, νὰ τὸ πῇ» μόλις ἔφθασε νὰ τὸ εἴπῃ.

Σῶπα-Σῶπα. «Σοῦ εἰναι μία σῶπα-σῶπα.» τουτ.
σωπαίνει πάντοτε (ἐκ τοῦ σιωπῶ)

Σῶπατα καὶ **Σωπατάδα** (ἴσως ἐκ τοῦ ἰσόπατα).
Μέρος ὁμαλὸν καὶ ἐπίπεδον γῆς πρὸς διαστολὴν τοῦ
πλάγδα, ἤτοι κατωφεροῦς καὶ κεκλιμένου μέρους.

Σωφελιάζω, combaciare. «**Σωφελιάζει** ἡ θύρα
τουτ. κλείει μὲ προσηρμοσμένα τὰ φύλλα, ἀντὶ ἐσω-
φυλλιάζει.

Σώχωρο καὶ **Σωχώρα**, ἀντὶ τοῦ ἐσώχωρον, τὸ
περιτοιχισμένον χωράφιον.

Σώψια (ἀντὶ ἐσώψια) [ἐπίρ.] «**Σώψια μερέα**», ἡ
ἐσωτερικὴ καὶ ἀντίθετος πρόσοψις, ἢ ἡ εὐειδεστέρᾳ
ἐπιφάνεια ὑφάσματός τινος. «Τὸ ἐγύρισε σώψια.»
τουτ. ἀπὸ τὴν καλὴν πρόσοψιν, ἐξ οὗ μεταφορικῶς
καλεῖται «**Σώψιος** ἄνθρωπος, «ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἐπι-
δέξιος. «**Σώψια δουλιὰ**,» ἡ καλὴ ἐργασία.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

(Συνέχ. Ὁρα φυλλ. 438.)

Παροιμία.

64) Ἀσπρο ἔν τὸ χιόνι ἔς τὰ βουνά καὶ τὸ πατεῦν οἱ βλάχαι
Μαυρὸ εἶναι τὸ γαρούφαλο, πουλιέται μὲ τὸ δράμι.

Βλ. Virgil. Bucol. II., 18

O formoso puer, nimium ne crede colori
Alba ligustria cadunt, vaccinia nigro leguntur.

καὶ Θεόκρ. I. 28.

Καὶ τὸ ἱὸν μέλαν ἐστὶ καὶ ἡ γραπτὰ ὑάκινθος,
ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεράνοις τὰ πρῶτα λέγονται.

Τοιαύτην γνώμην ἐξέφρασε καὶ ὁ Ἰνδὸς ποιητὴς Ἀ-
μάρης ἐν τῇ Βαλαβαράτᾳ (Βιβλ. Ἀ' κεφ. ζ'. δ. 5 4.)
«Σέβου τὸν σεβίσμιον καὶ τοῖς θεοῖς Βεάσεν (τὸν
συγγραφέα τῆς Μαχα-Βαράτας), οὐ τὸ τοῦ σώμα-
τος χρῶμα, καίπερ μέλαν, ἔσχεν ὅμως ἀγλαίαν καὶ
διὰ τοῦτο ὑφ' ἀπαξιάπαντων εἰς τιμὴν φέρεται ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς, ὃ ἐστὶν ἡ φαινομένη κόμη.»

65) Γουρουῖνι ἔς τὸ σακκί. — Ἐπὶ ἀγοροπωλησιῶν
μυστικῶν καὶ ἀγνώστων. Ἐλθε δὲ τὴν ἀρχὴν ἢ πα-
ροιμία ἐκ τῆς κρυφίας καὶ ἐν σάκκοις πωλήσεως τῶν
χοίρων ἐπὶ Τουρκοκρατίας, διότι οἱ ὀθωμανοὶ ἀπο-
τροπιάζονται τὰ ζῶα ταῦτα. Παρὰ πλῆσιόν τι ἀ-
παντᾷ καὶ παρ' Ἀριστοφάνη ἐν Ἀχάρν. ἔπου Μεγα-
ρεὺς τις, ὑπὸ τῆς πείνης ἀναγκαζόμενος, προσπαθεῖ
νὰ πωλήσῃ ὡς χοίρους εἰς τὸν Δικαιόπολιν τὰς εἰς
τὸν σάκκον θυγατέρας του·

ΔΙΚ. Τί δαί φέρεις; — ΜΕΓ. Χοίρους ἔγωνγε μυστικῶς.
ΔΙΚ. Καλῶς λέγεις ἐπίδειξον. — ΜΕΓ. Ἀλλὰ μὲν καλαὶ
ἀντεινον ἂν λῆς ὡς παγεῖα καὶ καλὰ κτλ.

66) Πολυτεχνίτης κ' ἐρημοκαλυβίτης. — Πρὸς
Πλάτ. Ἀλκιβ. Β'. σ. 147 C. «Οὐ γὰρ δὴ ποῦ Ὀμη-
ρόν γε τὸν θεϊοτάτον τε καὶ σοφώτατον ποιητὴν ἀ-
γνοεῖν δοκεῖς, ὡς οὐχ οἶόν τε ἦν ἐπίστασθαι κακῶς
ἐκεῖνος γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων τὸν Μαργίτην πολλὰ μὲν
ἐπίστασθαι, κακῶς δὲ φησὶ πάντα ἠπίστατο.» Ἴδου
τὸ χωρίον τοῦ Μαργίτου ὑπερ ἀναφέρει ὁ Ψευδο-
Πλάτων·

Πολλ' ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα·
Τὸν δ' οὐτ' ἄρ' σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, οὐτ' ἀροτῆρα,
Οὐτ' ἄλλως τι σοφὸν πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.

Τὴν αὐτὴν δὲ ἐννοιαν ἔχει καὶ ἡ ἑτέρα παροιμία αὕ-
παπᾶς, παπᾶς, ἢ ζευγᾶς, ζευγᾶς.»

Σημειωτέα δ' ἐνταῦθα καὶ ἡ σύνθεσις τῆς λέξεως
ἐρημοκαλυβίτης λέγεται ὁ ἔρημον τὴν κατοικίαν του
ἐπίπλων ἔχων, ἐπομένως ὁ πτωχὸς καὶ ἐνδεής.

67) Ἐς αὐτὸν τὸν κόσμον λύπη

Ποτὲ δὲν ἀπολείπει. Βλ. Πινδ. Πυθ. Ε. 71.

Πόνων δ' οὐτὶς ἀπόκληρός ἐστιν
οὐτ' ἴσσηται.

68) Τῶν φρονίμων ὀλίγα. — Βλ. Πινδ. Πυθ. Θ'. 133.

Ἄρεται δ' αἰεὶ μεγάλα πολύμυθοι.
Βασιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλουν ἀκούσας
Σοφῶν.

69) Τὸ θέρος ἔψαλλας, τὸν χειμῶνα χόρευες. — (Παροιμ. Βενιζ. 1847 σελ. 147.) Βλ. Αἰσωπ. μυθ. 134. — Πρὸβλ. ἔργ. καὶ ἡμ. 296.

Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μνησθέντες αἰὲν ἐφευγῆς
ἐργάζου, Πέρση, δῖον γένος, ἔφρασε λιμὸς
ἐχθαίρων, φιλήν δέ σ' εὐστεφάνους Δημήτηρ
αἰδοίη, βιότου δὲ τὴν πύμπλησι καλὴν.
Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῶ σύμφερος ἀνδρὶ.
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
Ζῶν κηφηνέσσι, κοβούροις εἰκέλος ὀργῇ. . . κτλ

70) Ποιὸς 'παινᾷ τὴν νόφιν μας; ἡ τσιμπλιάρα ἡ μάνα της. — Πρὸβλ. πρὸς τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν· «Τίς πατέρ' αὐνήσει, εἰμὴ κακοδαίμονα τέκνα;» Πλουτ. Ἀρατ. Α'.

71) Νὰ λέη κανεὶς καὶ τοῦ κακοῦ τὸ δίκαιο. — Βλ. Πινδ. Πυθ. Θ'. 167.

Μὴ, λόγον βλάπτων ἀλίσσι-
ο γέροντες, κρυπτότω.
Καῖνος αἰνεῖν καὶ τὴν ἐχθρὴν
Παντὶ θυμῷ σὸν τε δίκην
Καλὰ ραῖοντ' ἔλεγεν.

72) Ἐγγαστρώθη τὸ βουνὸν κ' ἐγέννησε ποντίκι. (Παροιμ. Βενιζ. σ. 67. 1847.) Πρὸβλ. πρὸς τὴν ἀρχαίαν· «Ἰδδινεν ὄρος καὶ μὴν ἔτεκε.» Βλ. καὶ Horat. Art. Poet. 139 καὶ 143· «οὐχὶ καπνὸν ἐκ φλογός, ἀλλὰ φλόγα ἐκ φλογός.»

73) Ἄλλα σκέπτονται τὰ βώϊδα, καὶ ἄλλα κραινὺν ὁ ζευγολάτης. — Ὁμοίᾳ τῇ «Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ θεὸς κελεύει.» Βλ. Εὐριπ. Μηδ. 1412, Ἐλεν. 1708 καὶ Ἀλκυστ. ἐν τέλει.

Πολλῶν ταμίης Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραινέουσι, θεοὶ
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ' ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὖρε θεός.

Πρὸβλ. Πινδ. Ὀλυμπ.

. . . αἶψα μὲν ἀνδρῶν
Πολλ' ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω
Ψεύδη μεταμῶνιζα τέμνει-
σαι, κυλίνδοντ' ἐλπίδες.
Σύμβολον δ' εὖπω τις ἐπιχθονίων
πιστὸν ἀφ' ἡμῶν πρᾶξις εὖρε θεόθεν.

Πρὸβλ. καὶ Σοφ. Αἶ. 1416 ἡ 17 κε. — Πινδ. Πυθ. 1Β' 36—37.

N. F. ΒΟΛΙΤΗΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΞΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Τετάρτη ἔκδοσις ἐπιδιορθωθείσα παρὰ τοῦ ἰδίου μεταφραστοῦ.

Μὲ τὰ κατάμυρα σγουρὰ μαλλιά της
Στοὺς ὤμους ξέπλεγα φεύγει τρελλή,
Φεύγ' ἡ μαννοῦλά μου καὶ τὰ παιδιὰ της,
Μόνα μᾶς ἔφησε στὴν ἔρημ γῆ.

Ζητάει τὸν ἄνδρα της, μυρολογάει,
Φωνάζει, δέρνεται στὴν λαγκαδιὰ,
Κ' ἡ ἀδελφοῦλά μου ἀποζητάει
Τὸ γλυκὸ γάλα της καὶ τὰ φιλιὰ.

Μάννα μου, πρόσθεσε γιὰτί ἂν σὲ χάσῃ
Θὰ χάσῃ ἡ ἄχαρη καὶ τὴ ζωὴ,
Τὸ χιόνι ὁλόγυρα θὰ μᾶς σκεπάσῃ. . .
Χριστιανοί, δότε μας λίγο ψωμί!

Γυμνά, ξυπόλητα καὶ πεινασμένα
Τρεῖς μέραις τρέχουμε μέσ' στὰ βουνά,
Τρεῖς μέραις φεύγουμε κυνηγημένα
Χωρὶς νὰ ἐλπίζωμε παρηγοριά.

Ἔρμα, παντόρφανα, τί νὰ γινοῦμε!
Χωρὶς δὲν ἔμεινε οὐδὲ κλαδί. . . .
Χριστιανοί, δότε μας νὰ σκεπαστοῦμε,
Χριστιανοί, δότε μας λίγο ψωμί!

Μουγκρίζει ὁ χεῖμαρρος τὸ χιόνι πέφτει,
Τὰ γυμνά πόδια μου λυάνται νεκρά,
Τὴν κρύα κλάψα μου ὁ βορρῖας κλέφτει
Κι' ὅλο τὸ δύστυχο μὲ ἀνατριχᾷ!

Εἶν' ὅλα ἔρημα καὶ ἀγριωμένα,
Ἐδῶ εἶν' κρημνίσματα, σφαγαὶς ἐκεῖ. . .
ὦ! λυπηθῆτέ μας τὰ πεινασμένα. . . .
Χριστιανοί, δότε μας λίγο ψωμί!

Σεντόνι κάτασπρὸ τῇ γῇ σκεπάζει,
Μὲ καταπλάκωσε μάθηρ νυκτιά. . . .
Γιὰτί ἕνας ἄπιστος κ' ἐμᾶς δὲν σφάζει;
Μᾶς εἶναι ὁ θάνατος πρηγοριά.

Μνημα δὲν ἔμεινε γιὰ νὰ ταφοῦμε
Ὅλα τὰ χάσαμε 'ς αὐτὴ τὴ γῆ. . .
Τοῦ κάκου τ' ἄχαρη θυροχτυποῦμε
Καὶ ζητανεύουμε λίγο ψωμί!